

er Anledning til at tænke paa den talrige Klasse af vore Medborgere, som virkelig indirekte ere blevne fratagne en Del af deres Formue ved Loven om Jord til Husmandsbrug. Derfor er jeg ikke, naar vi skulle beskæftige os med disse Skattelove, saa bange for at have et helt eller delvis Fradrag i Skatten paa de smaa Ejendomme. Det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) nævnede for nylig i sit Foredrag, at han havde tænkt sig en procentvis stigende eller faldende Skala opefter fra de mindste Ejendomme til Ejendomme op til f. Eks. 25,000 Kr. Jeg tror, det er en meget fornuftig og hensigtsvarende Tanke, det ærede Medlem dergjorde sig til Talsmand for. Jeg tror, at hvis man f. Eks. pr. 1,000 Kr.s Stigning i Ejendomsskyld lod falde et Afdrag paa f. Eks. 5 pCt., saa vilde man ikke faa den bratte Overgang, som vi have nu, fra 8,000 Kr. til 12,000 Kr. Jeg er enig i, at vi bør gaa betydelig længere end til 12,000 Kr. Jeg tror, vi bør gaa op til 25,000 Kr., og jeg tror, at ved en saadan procentvis faldende Skala nedefter vil man faa de Uretfærdigheder, som ogsaa knytte sig til det nuværende Afdragsystem, afhjulpne. Jeg tror, at den Vej vil være adskilligt mere farbar.

Maa jeg i den Forbindelse henvise til, at den Gang Venstre i Halvfjerdserne gav sit Tilbud paa 30 Mill. Kr. til en ny Forsvarsordning, da blev det standset, fordi man fra Højres Side modsatte sig Princippet: Formue- og Indkomstskat. Ærede Medlemmer ville erindre, at i de talrige Forhandlinger, som vi førte i sidste og i den næstforegaaende Samling, blev Spørgsmaalet om Forhøjelse af Formue- og Indkomstskat til et Beløb af godt og vel 3 Mill. Kr. saa godt som ikke omtalt, og hvorfor? Fordi vi ved Skattelovene af 1903 havde faaet gennemført Princippet Formue- og Indkomstskat til Staten. Noget lignende er Forholdet jo her. Vi have ved Skattelovene af 1903 gennemført Princippet: Fradrag for smaa Ejendomme, og jeg kan ikke tænke mig, at det, naar det efter nogle Aars Forløb har vist sig, at disse Fradragbestemmelser ikke virke saa gunstigt og heldigt, som de burde og skulde, saa skulde være saa særlig vanskeligt at faa Lovgivningsmagten til at indse, at der maa tages nogle andre Bestemmelser i saa Henseende. Jeg vil meget henstille til den højtærede Indenrigsminister og ogsaa til det Udvalg, der formentlig nu bliver nedsat om denne Sag, om man ikke tror, at det var ad den Vej, man snarere maatte gaa,

en Vej, som efter min Mening absolut er mere farbar og, maa jeg tilføje, ikke alene mere farbar, men ogsaa mere virksom.

Jeg beder den højtærede Formand undskylde, at jeg ogsaa lige strejfer en Skattesag, som ikke staar i direkte Forbindelse med denne, jeg skal gøre det ganske kort. Da jeg under Finanslovens Behandling i en meget sen Aftentime fik Ordet, nævnede jeg meget kort et Forhold, som jeg mente, der fra Finansministeriet Side burde tages Hensyn til. Den højtærede Finansminister er ikke til Stede nu, men jeg vil bede Indenrigsministeren, om han ikke vil gaa Bud i saa Henseende til den højtærede Finansminister og sammen med ham tage dette Forhold under Overvejelse. Som ærede Medlemmer vide, have Kreditforeningerne Stempelfrihed for deres Kasseobligationer. Det have Hypotekforeningerne derimod ikke. Nu ser jeg paa det paa den Maade — og jeg tænker adskillige med mig —, at det at ordne Realkreditten her i Landet i det hele taget er en for-tjenstfuld Sag, hvad enten det er igennem Førsteprioriteter eller gennem Anden-prioriteter i faste Ejendomme. Jeg synes derfor, at der burde skabes Ligestilling for Kredit- og Hypotekforeninger paa dette Omraade. Jeg synes, at naar de store og mægtige Kreditforeninger have Stempelfrihed for Kasseobligationer, bør de i Forhold hertil svage og smaa Hypotekforeninger have den samme Begunstigelse. Nu er det saadan, at Kreditforeningerne sortere under Indenrigsministeriet, medens Hypotekforeningerne sortere under Finansministeriet, og jeg vil derfor meget opfordre den højtærede Indenrigsminister til at samvirke med sin Kollega Finansministeren, for at vi kunne faa Ligestilling paa dette Omraade.

Hvad angaar den foreliggende Sag, ser jeg saaledes paa den, at jeg mener, vi absolut maa have noget forandret ved de Skatteregler, vi have, og som, det erkender jeg, virke uheldigt for en vis Del af Skatteyderne. Jeg kan ikke tilbageholde, at jeg tror, den farbareste og mest virksomhedsfulde Vej vil være at forandre Afdragsbestemmelserne. Det forekommer mig ogsaa, at den i disse Dage førte Forhandling har vist, at Tinget i al sin Almindelighed er inde paa de samme Tanker.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, da han anden Gang havde Ordet, at af de Talere, vi hidtil havde hørt, havde det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (J. Andersen) og det ærede Medlem for